

[Melchior.]

er ikke kun pressen, men også nogle enkelte medlemmer af dette ting, der medvirker til disse misforståelser i befolkningen.

Hvad er det, der har været så deprime- rende i de sidste 3 uger? Må jeg ikke erindre om, at første mulighed for tredje behandling af lovforslag nr. 165 og 166, der er til anden behandling i dag, var på tirsdag den 17. Nu bliver det i stedet for fredag den 20. Er der nogen, der skammer sig over det, eller er der nogen, der skammer sig, over, at de har gjort sig al deres evners umage for at komme til et resultat, der er så godt, som det nu var dem muligt at frembringe? Jeg finder, at det er farligt nær en nedrakning af selve det parlamentariske system at skabe tvivl om, at enhver er forpligtet til at gøre sit bedste, og det, at man ikke er så hurtig som dem, der overhovedet ikke har noget med det at gøre, og som altså gratis kan skælde ud på det, synes jeg ikke man kan bebrejde nogen.

I samme åndedrag vil jeg gerne sige noget om de åbne døre. Vi så i går et eksempel på åbne døre. Der blev heroppefra talt om en invitation, som mit parti ikke skulle have efterkommet. Jeg er gruppens formand og har ikke modtaget en sådan invitation, men jeg ved, at socialdemokratiet fik en sådan invitation til at komme udendørs helt foran døren, og at socialdemokratiets næstformand, hr. Kjeld Olesen, efterkom denne invitation, som jeg f. eks. naturligvis også ville have efterkommet, hvis jeg havde fået den. Men hvad skete der så, da hr. Kjeld Olesen kom herud? Han kunne overhovedet ikke blive hørt. Det er et bevis på, at jeg i den lille diskussion, jeg havde med kommunisternes gruppeformand og formand om, hvad der kan ske bag lukkede eller foran åbne døre, har ret, nemlig at det, at noget foregår på en talerstol eller på en scene, hvor tæppet er trukket op, ikke er bevis for, at det ikke er noget værre og noget grimt teater. Man kan bag lukkede døre være dygtig, være sandfærdig og nå gode resultater, og man kan foran åben skærm og åben mikrofon hykle og lyve og bare se hellig og sandfærdig ud.

Derfor opfordrer jeg mine kolleger i dette ting til at give afkald på denne selvnedrakning. Vis dog så megen selvrespekt at indrømme, at alle, der har været involveret, har gjort det ud fra lige gode motiver og ud fra de samme ønsker om at nå til en løsning

i overensstemmelse med den forpligtelse, vi har påtaget os ved overhovedet at lade os vælge til disse poster.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige et par enkelte ord om ordet sort. Jeg vil gerne ligefrem takke socialdemokratiets formand for, at han i går, da han fik lagt dette ord i munden af radioens interviewer, tøvede lidt og sagde: nå ja, det, De kalder sort, lad os så bare sige disse sorte partier og dette sorte forlig. Jeg kunne høre, at det smagte ham ikke, og han har jo altid været en ærlig mand. Det er en uartighed at bruge den slags udtryk. Jeg sagde det forleden dag til et par socialdemokratiske venner, og så sagde de til mig: ja men, I betegner jo også os som røde. Så sagde jeg: det er for det første ikke noget, vi går rundt og gør til daglig. For det andet har I jo selv — og ganske rimeligt — valgt den røde farve som en partifarve. Så er det da helt i orden at benytte den, men vi andre har jo ikke valgt den sorte. Lad os bare tale lige ud om det. Når I siger sorte om nogen, så mener I dermed, at de er fascister, for sort er i det politiske sprog det samme som fascister. Sortskjorter ved enhver hvad er, og jeg synes, at vi skal være med til at højne tonen indbyrdes og slås og skændes lidt mindre og rakke mindre ned og bruge færre slagord og erkende, som min partikollega hr. Børge Johansen lige sagde, at demokratiets pris er, at tingene måske tager 3 uger længere eller 3 dage længere. Men lad os ikke råbe dumme skældsord efter hinanden, sådan som det foregår på en legeplads.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Jeg synes i og for sig, der var meget fornuftigt i det, som hr. Melchior lige var inde på. Man har i denne debat vel i stor udstrækning koncentreret sig også om at placere et ansvar for, at man ikke på nuværende tidspunkt er nået frem til et resultat. Det er vel i og for sig naturligt, at man først og fremmest retter kritikken mod regeringen — det er derfor, regeringen er her, hvem skulle man ellers kritisere? — men det kunne jo være, at det var på sin plads indledningsvis at starte med et par oplysninger, måske ikke så meget af hensyn til tinget her som af hensyn til befolkningen.

Jeg tror at kunne sige, at sjældent har der været udfoldet et så stort arbejde i ministe-